

МІЖРЕГІОНАЛЬНА
АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

СТАНОВЛЕННЯ І РОЗВИТОК УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ

Випуск 7

*Матеріали VI Всеукраїнської
науково-практичної конференції
“Державне управління та місцеве самоврядування в Україні
в контексті європейської інтеграції”,
м. Київ, МАУП, 17 листопада 2011 р.*

Київ
ДП “Видавничий дім “Персонал”
2012

*Схвалено Вченою радою Міжрегіональної Академії управління персоналом
(протокол № 11 від 21.12.11)*

Редакційна колегія:

А. М. Подоляка (голова), д-р юрид. наук, проф.;
А. А. Ігнатченко (заступник голови), канд. техн. наук;
М. Ф. Головатий, д-р політ. наук, проф.;
О. В. Куроченко, д-р екон. наук, проф.;
А. С. Лисецький, д-р екон. наук, проф.;
І. П. Розпутенко, д-р наук держ. упр., проф.;
Г. П. Ситник, д-р наук держ. упр., проф.;
Ю. П. Сурмін, д-р соціальних наук, проф.;
В. В. Утвенко, канд. іст. наук, доц.;
Н. М. Чернуха, д-р пед. наук, проф.;
М. В. Чечетов, д-р наук держ. упр., проф.;
Н. П. Ярош, д-р наук держ. упр.

Видання здійснене в рамках проекту
“Наукові праці МАУП”

Становлення і розвиток української державності : [зб. наук. пр.] /
МАУП. — К.: ДП “Видавничий дім “Персонал”, 2008 —

С76 Вип. 7: Матеріали VI Всеукраїнської науково-практичної конференції
“Державне управління та місцеве самоврядування в Україні в контексті
європейської інтеграції”, м. Київ, 17 листоп. 2011 р. / редкол.: А. М. Подо-
ляка (голова) [та ін.]. — 2012. — 382 с. : іл. — Бібліогр. у кінці ст.

У пропонованому збірнику подано статті учасників науково-практичної
конференції, присвяченої найважливішій проблемі сьогодення — становлен-
ню України як держави. Розглядається формування державності в Україні у
різні періоди історії та в різних аспектах.

Для науковців і державних службовців, політиків і політологів, викладачів
і студентів, а також усіх, хто цікавиться розвитком Української держави і су-
спільства.

ББК 63.3(4УКР)я43+67.9(4УКР)301я43

© Міжрегіональна Академія управління
персоналом (МАУП), 2012

© ДП “Видавничий дім “Персонал”, 2012

Курчина Т. О.

Державне управління забезпеченням
інформаційної безпеки:
організаційно-правовий аспект 248

Левандовська Н. М.

Удосконалення методів планування
виробництва та реалізації продукції
на підприємстві 252

Маяцька О. Ю.

Соціально-психологічна взаємодія
студента і студентської групи
в аспекті формування стандартів
спільної поведінки 255

Медвідь М. Ф., Ольховик А. А.

Соціальна політика в Україні:
теорія і практика 262

Носуля О. П.

Необхідність упровадження засад
світового досвіду з проблем
організованої злочинності
та корупції в Україні 267

Пилипишин С. С.

Управління фінансами фізичних осіб .. 274

Проценко І. О.

Державний вимір освітньої
парадигми 277

Радзімовська С. Ф.

Європейська інтеграція та суверенітет
національних держав 283

Січкарь О. М.

Аналіз економічного потенціалу
підприємства 286

Стогний Е. М., Крець А. М.

Трансформація природної
и политической ренти 290

Тимошин Ю. В.

Методологія аналізу державного
управління в класичних і сучасних
державно-правових дослідженнях 293

Третяк О. Л.

Служба безпеки України в системі
державного управління України 300

Чайковська Л. В., Сацевіч В. О.

Міжнародно-правова та економічна
парадигма сучасного ринку
паливно-енергетичних ресурсів 304

Бабак А. К.

Політичний режим та механізм
державного управління в Україні 308

Бурла С. С.

Підвищення соціального захисту
державних службовців як умова
забезпечення їх діяльності 312

Вахній О. В.

Основні напрями державного
регулювання суспільної моралі
в Україні 315

Гулай Л. А.

Гендерний аспект проблеми насильства
над жінками в сім'ях 319

Дубова О. О.

Реформування системи місцевого
самоврядування в умовах
євроінтеграції України 321

Сірик А. О.

Становлення правової держави
в Україні 324

Сурженко М.

Проблеми розподілу владних
повноважень в Україні
в умовах євроінтеграції 327

Черненко Ю. С.

Роль спадщини Іммануїла Канта
для становлення сучасної
української держави 330

Алжум Майсара

Інформаційна діяльність
у сфері державного управління 335

Бушин О. О.

Політична освіта в Україні
в сучасних умовах 338

Костенко А. Ю.

Регіональна політика
в Україні 340

Содель Ю. В.

Виконавча влада і місцеве
самоврядування в умовах становлення
правової держави в Україні 343

Медвідь Ф. М., Кулявець А. В.

Формування владної еліти
в Україні: питання теорії
і практики 346

ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯМ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ: ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

Становлення і розвиток української державності, вип. 7, с. 248–251

Стрімкий розвиток інформаційно-комунікаційних технологій, локальних та глобальних комп'ютерних мереж спричинив трансформацію державного управління у напрямі його пристосування до вимог інформаційного суспільства та інформаційної ери [2, 20].

Просування України до інформаційного суспільства вимагає ефективного управління усіма видами інформаційних ресурсів та елементами інформаційно-телекомунікаційної інфраструктури, державної підтримки вітчизняного інформаційного виробництва, ринку інформаційних технологій. В Україні існуючий стан інформаційного забезпечення держави потребує значного поліпшення та запровадження змін у структурі центральних органів виконавчої влади відповідно до пріоритетних напрямів та першочергових завдань Кабінету Міністрів України.

На сьогодні невирішеною залишається проблема забезпечення органів виконавчої влади своєчасною достовірною інформацією, яка є необхідною для прийняття рішень у сфері державного управління.

Нині сучасна техніка, з якою пов'язаний розвиток глобальних засо-

бів масової інформації — телебачення, Інтернету, он-лайн-версій, зіштовхнулася з новим процесом — фрагментацією аудиторії — через те, що з'явилися нові можливості для споживачів інформації. Нові можливості в отриманні й поширенні інформації збільшують вимогливість до її правдивості й точності. Кожний абонент може передавати по мережах будь-яку інформацію і видозмінювати її за власним бажанням, це створює загрози свавільного маніпулювання текстами й образами, порушення прав на інтелектуальну власність і приватність інформації, допущення різних форм образ особистості або суспільних інститутів, що втягуються у такі комунікації. Нові досягнення в галузі інформаційно-комунікаційної техніки, зміни на геополітичній карті світу, зрушення в економіці, політиці й культурі впливають на розвиток медіа-культури. У глобалізації чималу роль відіграє реальне дотримання права на свободу вибору інформації і характер участі в її використанні. Щоб глобалізація медіа-культури розвивалася з користю для людей, вона потребує збалансованої рівноваги сил, що беруть участь у них. Трансграничні

потенції мас-медіа треба вміло використовувати в інтересах людини й людства для діалогів і мирного вирішення виникаючих проблем без “інформаційних воєн” або “культурного колоніалізму” [3, 125–126].

Разом з цим посилюється небезпека несанкціонованого втручання в роботу інформаційних систем, і наслідки такого втручання невтішні. Отже, в кожній розвиненій країні має існувати система забезпечення інформаційної безпеки, в іншому випадку ці країни стають неконкурентоспроможними і як наслідок, не можуть брати участь у боротьбі за розподіл ринків та ресурсів.

Поняття інформаційної безпеки включає в себе, з одного боку, забезпечення якісного інформування громадян та вільного доступу до різних джерел інформації, а з другого — контроль за непоширенням таємної інформації, захисту від негативних інформаційних впливів.

Одним з найбільш повних визначень інформаційної безпеки держави можна вважати таке: інформаційна безпека держави — це стан захищеності її національних інформаційних ресурсів, що визначаються сукупністю збалансованих інтересів особистості, суспільства і держави [4, 352]. Перманентно існуюча загроза втягнення України в інформаційне протистояння вимагає створення належних організаційно-правових засад державного управління у сфері попередження і протидії інформаційним операціям. У зв'язку з цим у правовій площині актуальними є питання вдосконалення правового регулювання здійснення координації діяльності різних державних органів з виявлен-

ня зазначених загроз, обміну інформацією про них, планування та реалізації спільних оперативних заходів протидії цим загрозам (оскільки протидія цим загрозам в Україні належить до компетенції низки державних органів); прийняття Концепції державної інформаційної політики та Концепції національної інформаційної безпеки, які мали б деталізувати загрози національній безпеці України пов'язані з інформаційними операціями, визначили основні напрями і способи діяльності держави з їх подолання; розробка нормативно-методологічних документів з питань діяльності державних органів в умовах проведення проти них інформаційних операцій.

Серед першочегових завдань щодо забезпечення інформаційної безпеки в умовах упровадження систем електронного врядування: створення науково-практичних та теоретико-методологічних основ інформаційної безпеки, що відповідають сучасній геополітичній ситуації та умовам політичного і соціально-економічного розвитку держави; формування нормативно-законодавчої та правової бази щодо забезпечення інформаційної безпеки; розроблення та впровадження механізмів реалізації прав громадян на інформацію; розробка та впровадження комплексної системи захисту інформації на основі сучасних методів і технічних засобів, її сертифікація; вироблення методики та системи показників щодо оцінки ефективності систем і засобів забезпечення інформаційної безпеки; створення мотиваційно-заохочувальної системи для запобігання загроз інформаційній безпеці з боку

державних службовців — користувачів інформаційних систем і мереж, у яких циркулює конфіденційна та таємна інформація. Також необхідно створити ефективну та оптимальну за структурою систему державних органів, на яких покладені завдання із забезпечення захисту інформації; створити автоматизовану систему управління захистом інформації у системі електронного врядування; налагодити вітчизняне виробництво засобів захисту інформації; організувати навчальні центри по підвищенню кваліфікації державних службовців у сфері захисту інформації.

Для вирішення частини проблем забезпечення інформаційної безпеки України було б доцільно здійснити ряд заходів, серед яких основними є: прийняття державної програми забезпечення інформаційної безпеки України; визначення функцій державних органів з питань, що пов'язані з різними аспектами забезпечення інформаційної безпеки України; встановлення уніфікованого переліку умов для надання чи обмеження права на доступ до інформації, переліку видів інформації з обмеженим доступом і механізмів реалізації цих обмежень, принципів і організаційних механізмів доступу до інформації органів державної влади, органів місцевого самоврядування, громадських організацій, фізичних та юридичних осіб; конкретизація механізмів недопущення поширення певних видів інформації, а також пропаганди чи агітації, що розпалюють соціальну, расову, національну і релігійну ненависть та ворожнечу; створення системи захисту національних інформаційних і телекомунікаційних мереж і

нормативно-правового забезпечення її безпечного функціонування; організація взаємодії правоохоронних структур України й інших держав у галузі виявлення, попередження і припинення злочинів в інформаційній сфері; створення державної системи контролю над використанням спеціальних технічних засобів негласного одержання інформації; удосконалення правового регулювання діяльності іноземних і спільних з нерезидентами компаній на українському інформаційному ринку; прийняття нормативних актів, які б забезпечували конкурентоспроможність вітчизняних виробників в умовах лібералізації національного і міжнародного інформаційного ринку; формування системи забезпечення інформаційної безпеки українського сегменту глобальних інформаційних та телекомунікаційних систем і мереж зв'язку; вдосконалення правових норм, що регламентують відповідальність за правопорушення у галузі забезпечення інформаційної безпеки (у тому числі посилення відповідальності за несанкціонований доступ до інформації, її протиправне копіювання, знищення, блокування, модифікацію і протизаконне використання, навмисне поширення недостовірної інформації, протиправне розкриття інформації з обмеженим доступом, її використання у злочинних та корисливих цілях); розробка правових положень щодо визначення розміру матеріального збитку, заподіяного інтересам особистості, суспільства чи держави правопорушеннями в інформаційній сфері [1, 119–121].

Інформаційна безпека України та її як організаційне, так і правове за-

безпечення перебувають на належному рівні, однак вимагають у динамічному світі посиленої уваги.

Література

1. *Медвідь Ф. М.* Інформаційна безпека України: генеза і становлення // Наук. праці МАУП / Редкол.: В. Б. Захожай (голов. ред.) та ін. — К.: ДП “Вид. дім “Персонал”, 2010. — Вип. 2(25). — С. 116–122.
2. *Нисневич Ю. А.* Электронное правительство как постиндустриальная философия государственного управления // Полит. коммуникация в постсоветской России: проблемы формирования и парадигмы развития: Матер. третьего Всероссийского конгресса политологов / Под общ. ред. Л. Н. Тимофеевой, Е. В. Лобзы; Отв. за вып. Б. Т. Жигмытов. — М. — Улан-Удэ: Изд. ОАО Республиканская типография, 2003.
3. *Сергеев Е. Ю.* Средства массовой коммуникации в условиях глобализации // Terra Humana, 2009. — № 1. — С. 117–126.
4. *Чічановський А. А., Старіш О. Г.* Інформаційні процеси в структурі світових комунікаційних систем: Підручник. — К.: Грамота, 2010. — 568 с.